

Бѣсилито бѣше поставено прѣди малко. А щомъ осѣденикътъ пристигиѣ, джелатиниѣтъ турп, точно подѣ примкѣтъ отдолу, единѣ видѣ подложкѣ на коѣто жертвата имаше да ся възстѣпи.

Навалицата бѣше толкозѣ гѣста, щото не бѣ възможно да прѣмине нѣкой. Само около бѣсилкѣтъ имаше праздно едно полукругло разстояніе.

— Пристѣпи! Каза джелатиниѣтъ на Евстатіа.

Но Евстатіа го оставихѣ силѣтъ му и примрѣлъ той паднѣ на помостѣтъ. На това притекохѣ ся да му помогнѣтъ джелатиниѣтъ и заптіета що го придружавахѣ.

Точно на онзи часѣ отгорѣ, старецѣтъ духовникѣ смѣква раскѣтъ си, отлага си капѣтъ и ѣ слага долу, възстѣпва ся на подложкѣтъ, дръпва примкѣтъ та ѣ прѣмѣтва на вратѣтъ си и ся обраца кѣмъ народѣтъ та казва:

— Народе! този момѣкъ е невиненѣ! Азѣ съмъ единѣ отъ онѣзи които докарахѣ опропастваніето му и опропастваніето на фамилиѣтъ му! Въ покаяніе азѣ ви ся исповѣдамѣ! Дано бы да получиѣ опрощаваніето ви на земіѣтъ и упокоеніето на небеса у Бога Отца на правдѣтъ. Вътрѣ въ джобовѣтъ на расото ми ще намѣрите послѣдніѣтъ ми исповѣдѣ и послѣдныѣтъ ми хотѣнія! Името ми е Паскаль.

И стиснѣ примкѣтъ около вратѣтъ си, тласнѣ съ кракѣтъ подложкѣтъ на коѣто бѣшеся въ зстѣпилѣ и провиснѣ на вѣжето обѣсенѣ.

А когато Евстатіа бѣше дошелѣ на себе си и джелатиниѣтъ ся приготвиаше да го доведе подѣ бѣсилото. Паскаль Тоннера высеше безобразенѣ трупѣ.

Точно на онзи часѣ ся зададохѣ двама конници що и дехѣ прѣпускомѣ откѣмъ отвѣднѣтъ странѣ на моста. А подирѣ тѣхѣ идяхѣ и други конници същотѣй прѣпускомѣ и выкахѣ;

— Мѣсто, мѣсто! Царско помилованіе!